

Tiggaren och den kosteliga perlan : Berättelse för ungd.

Jönköping ; Stockholm : Ev. fost.-stift.
1868

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken. EOD erbjuder åtkomst till digitaliserade dokument enbart för personlig, icke-kommersiell användning. För annan användning vänligen kontakta biblioteket.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.
Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu>

BÄRNSKRIFTER Col.

[73 Raz]

1.

Tiggaren.

2.

Den kosteliga
perlan.

— 1 —

1856

En

Tiggaren.

Dch

Den kosteliga
perlan.

Stockholm.

Evang. Fösterlands-Stiftelsens
Förlag.

GIBBERN

Den 10de Mars

1856

Stockholm

Stockholm.

Trykt hos C. E. Unge, 1856

Tiggaren.

Jag känner en mycket skön historia om en tiggare; den måste jag här berätta. Det var en gång en tiggare, en arm fälle, hwilken war lam och gick på två kryckor. Om dagarne smög han genom sta-

dens gator, för att söka
 allmosor, och om aftnarne
 war han hemma på sin
 windsfammare, der falla
 nordanwindar tjöto genom
 den tunna brädväggen, och
 intet annat husgeråd fanns
 än en halmbädd och en
 sönderbruten stol; det war
 allt.

Stundom genomilar
 vårt sinne den tanken,
 hwartill Gud wäl må
 hafwa skapat en så olyck-

lig frympling, hvars mat
är att swälta och hvars
dryck är tårar. Till så-
dana dåraktiga tankar må-
ste man icke bifalla, utan
fastmer bortdrifwa dem ur
sitt stolta hjerta; ty Gud äls-
skar äfwen en tiggare, och
dem ofta aldramest, och har
alltid tusentals wägar, på
hwilka han kan göra dem
stenrika. Och det står:
Mången tiggare är så rik,
att till och med en fonung

funde komma till honom och bedja om allmosor. Hör vidare, hwad som tilldrog sig med vår tiggare.

Han hade en granne, hwilken war skomakare, och bodde i samma hus en trappa längre ned. Mången gång, när den halte tiggaren om aftonen i mörkret stapplade upp för den smala trappan, öppnade skomakaren sin dörr

och lyste honom, på det
han icke skulle falla. Så
blefwo de begge grannar-
ne bekanta och goda wän-
ner. Och emedan mån-
gen gång wid ett stycke
torrt bröd slutes fastare
wänskapsförbund än wid
win och harstek, bör ingen
menniska förundra sig här-
öfwer. Skomakaren åt-
minstone gjorde icke detta,
utan satt en söndagsaf-
ton wid sitt lilla ljus och

läste i Davids psalmer. Då hör han tiggaren stiga uppför trappan, bortlägger sin bok, tager sitt ljus och går emot honom, sägande: "God aften, granne!" Nu är tiggaren uppkommen, hwilket kostade honom mycken möda, stannar och säger: "Kyrkogården ligger icke två trappor högt, utan dernere. Jag önskar, att jag wore af med dessa

trappor." — "Kom in!"
 sade skomakaren; "hvad
 är det du säger! Blijf hos
 mig, om du vill; deruppe
 är det mörkt."

Så kom tiggaren in i
 rummet, satte sig på en
 stol wid kakelugnen och
 beklagade sin stora olycka.
 "Du lider ingen nöd",
 sade han till skomakaren,
 "du har friska fötter och
 kan arbeta; du behöfwer
 icke tigga. Och när sab-

bathsaftonen är inne, då tager du din bok och läser något wackert. Jag kan icke läsa, och är alldeles öfswergifwen; derföre misströstar jag ock."

Skomakaren säger: granne, det lönar icke mödan, ty det är synd, så länge ännu en Gud lefwer i himlen. Swad deremot beträffar läsandet, så är det ingen stor sak! det kan du också lära."

"Skall jag lära läsa?"
frågar tiggaren.

"Ja, hwarföre icke?"
säger skomakaren. "När
små barnungar, som sprin-
ga i skolan, kunna göra
det, hwarföre skulle då icke
du kunna det?"

"Nej, jag har ju ingen
skolmästare", säger tiggaren.

"Jag vill blifwa din
skolmästare", svarar sko-
makaren. "Vill du det?"

Vi wilja genast göra början.

Då skrattade tiggaren rätt hjertligt, hwilket icke på länge händt honom, och sade: "Wälan. Gör nu ditt mästerstycke!"

Nu tager skomakaren ett stycke frita i sin hand och ritar bokstäfswerna på skomakarebordet. "Så ser ett a ut. Och så ett b, och m har tre fötter, och n blott två, och r ser nå-

stan ut såsom r, men har en sporre i klacken." Detta förstod tiggaren snart, och nästa söndag började han tappert att stafwa. Emedan nu stomakaren icke hade någon ABC-bok, tog han Bibeln, och började med Luc. Ev., hwilket tiggaren måste stafwa igenom vers ifrån vers. Och samma afton hade de på detta sätt med hwarandra genomläst fem verser af

det första kapitlet, så att tiggaren blef storligen förundrad och längtade efter intet mer, än att hafwa läst kapitlet till slut; ty förut hade han knappast wetat utaf, att ett evangelium fanns till på jorden. När nu skomakaren kunde umbära sin Bibel, lemnade han den till sin granne, och denne läste flitigt för sig sjelf så godt han kunde, och historien

om Elisabeth och Maria,
som deruti finnes beskri-
wen, behagade honom öf-
wermättan wäl, så att
han trodde sig aldrig till-
förene hafwa hört något
wacrare. Han läste all-
tid om morgonen, innan
han började sin sorgliga
wandring; och hwarje gång
sedan han hade genomstaf-
wat något ur den heliga
historien, war han helt
annorlunda till mods än

annars, såsom hade han fått emottaga en stor gåfwa, om hwilken ingen mer än han wiste något och hwaråt han i det fördolda hade stor fröjd. Ty dittills hade han aldrig wetat, hwarföre han hwarje morgon åter skulle öppna ögonen, och han blef alltid sorgsen, när morgonrodnaden uppgick på himlen. Men nu började han märka, att det utan

twifwel måtte finnas nå-
got bättre, som hwarje
menniska kan ega, och han
förfräctes, att han i så
många, långa år framlef-
wat sin dag nästan som
ett ofkåligt djur, lifsom
wore hela werlden till för
intet annat än för att
blott, när magen derom
tillsäger, stilla hungren med
andras bröd. Det war en
thorsdagsmorgon då han
i 2:dra kapitlet stafwade

och läste, huru jungfru Maria bar Jesusbarnet upp i templet och huru den gamle Simeon tager det på sina armar och utropar: Herre, nu låter du din tjenare fara i frid, såsom du sagt hafwer, ty mina ögon hafwa sett din salighet, hwilken du tillredt har åt all folk, hedningarne till upplysning och ditt folk Israel till pris! — Då uppgick i tiggarens hjerta

ett fröjdfullt hopp, såsom han aldrig tillförene hos sig hade försport, och han war icke annorlunda till mods än som wäntade honom en wän från himlen, och såsom skulle äfwen han på sina gamla dagar finna en Frälsare.

Detta berättade han för skomakaren, och denne gladdes med honom i hans tro och berättade för honom, huru han sjelf hade fun-

nit Herren Christus. Af-
wen sade han till honom:
"Will du icke nästa Sön-
dag gå med mig i kyrkan?"
"Nej" swarar tiggaren.
"Swarföre icke?" säger
skomakaren. "Jag kan icke",
swarar den andre! "jag
har inga hela kläder." Då
sade skomakaren: "Swad,
will du pryda dig, när du
skall gå till din Gud?"
Och med dessa ord upp-
slog han i sin Bibel (Luc.

14:de kap.) historien om den stora Mattwarden, der det står skrifwet: Gå ut på gator och gränder i staden, och de fattiga, de lamma och blinda haf här in, och gå ut på vägar och gårdar, och nödga dem att komma hit in, på det att mitt hus måtte blifwa fullt. — "Hwad tror du", sade skomakaren, "skall wäl vår Herre räkna hålen i din rock? Och efter hwem

mer behöfwer du i kyrkan
fråga, än efter honom."

"Jag går med", sade
tiggaren, och Söndagen
derpå såg man honom med
skomakaren wandra till
kyrkan. Han nästan fruk-
tade för att inträda i temp-
let, ty han trodde sig wa-
ra helt owärdig dertill;
när han tigger om ett
stycke bröd, måste han i
regn och storm stå utan-
för människornas dörrar,

och nu skall han intråda
i den höge Gudens boning,
liksom hörde han till hans
husfolk! Detta kunde han
icke fatta. Och nu sätter
han sig i ett hörn, stödjer
sina fryckor emot wäggen,
och wid hans sida sitter
skomakaren. Läraren pre-
dikar öfwer dessa ord:
"Anden är den, som lef-
wande gör, köttet är till
intet nyttigt; de ord, jag ta-
lar, äro anda och äro lif.

Och emedan pastorn
war en af dem, som icke
predika sitt eget, utan Chri-
sti ord, woro dessa ord på
hans läppar anda och lif,
och det war icke annorlun-
da än som hade han wa-
rit i enrum med tiggaren
och förehållit honom hans
synd och Guds nåd i Chri-
stus Jesus. Och när pastorn
förrättade slutbönen, då
kunde äfwen tiggaren bed-
ja med, för första gången

i hela sitt lif, och strida
tårefloder strömmade öfwer
hans bleka kinder.

De begge wännerna
talade icke mycket med
hwarandra om hwad de
hade hört; deras hjerta
war alltför fullt; men om
aftonen sutto de och läste
med hwarandra det kapit-
let, i hwilket predikotexten
står att läsa, hwilket war
Joh. 6:te; och efter slutad
läsning kunde skomakaren

icke afhålla sig ifrån att bedja en bön ur hjertat; han kunde icke tåga. Så som den gången hade de ännu aldrig skiljts ifrån hwarandra. Och tiggaren låg länge waken på sin hårda bädd. Men om morgonen war han glad och wid godt mod.

Ifrån den dagen wiste han wäl, hwad som mest gjorde honom behof, och

att han icke mer kunde lefwa utan Guds ord.

Med läsandet gick det hastigt framåt; men ett bekymmer hade de begge wännerna, det nemligen, att de icke egde mer än en Bibel.

Om nu skomakaren icke hade varit så fattig, hade han utan twifwel skänkt sin wän en Bibel; men det kunde han icke.

Och nu rådslogo de med

hwarandra, huru de skul-
le göra. Då fick skoma-
faren ett infall. Sju tim-
mars wäg ifrån deras bo-
stad, i en stor stad, som
här icke behöfwer nämnas,
wet han att ett Bibelsäll-
skap finnes, hwilket för
godt pris säljer Biblar, ja
stundom gifwer bort dem,
på det Guds ord må komma
ut ibland menniskor. Det-
ta omtalar skomafaren för
tiggaren; denne bestinnar

sig en dag. Följande morgon, sedan han med skomakaren delat dennes frukost, tager han sina kryckor och begifwer sig åstad.

Och Gud war med honom, så att han lyckligt tillryggalade den sju timmars långa vägen och ankom till den staden, der den mannen bor, af hwilken jag hört denna berättelse. Denne man hade mycken fröjd af den

halte tiggarens besök, och gaf honom en wackert inbunden Bibel, med hwilken vår tiggare glad återwände hem, ty nu hade han, hwad hans hjerta behöfde.

Men ett låg honom ännu tungt på sinnet. Jag wet nu, tänkte han, att jag genom Jesus Christus är frälsad, utan att någonsin hafwa förtjenat det. Nu wille jag till-

ropa alla menniskor, att de skola skynda till Herren, som har frälsat deras själar. Ach! om jag blott kunde förhjelpa någon enda menniska till den lycka, som har wedersfarits mig! Men huru skall jag kunna detta, jag som är en fattig tiggare? Och huru gerna skulle jag icke slippa att tigga, utan förtjena mitt bröd på ärligt sätt. Men huru skall det-

ta kunna ske? — Nu wet jag, jag går till den pastorn, i hvars kyrka jag första gången war med min granne. Jag will för honom berätta allt; han hjälper mig nog, om han kan. — Nu går han till presten, berättar uppriktigt allt för honom och ber om råd. Pastorn säger: "Jag wet ett råd; se till, om det anstår dig. Min wän, säger han, tu-

sentals menniskor framles-
wa sina dagar utan att
hafwa Guds ord och utan
att weta att de äro syn-
dare, som behöfwa en
Frälsare, gå ej heller i
kyrkan, der de kunde få
höra detta. Will du icke
gå och säga dem detta?"

"Huru kan jag det?"
frågar tiggaren.

"Det kan ske på föl-
jande sätt," sade presten,
"Jag lemnar dig allehan-

da böcker, i hwilka står att läsa om Evangelium och Herren Kristus; dessa böcker måste du gifwa menniskorna i handen, på det de må läsa dem."

"Men en tiggare skola de utan twifwel förakta och icke af mig wilja emottaga något."

"Var du wid godt mod", sade läraren, "Gud kan wäl så göra, att det lyckas dig. Försök blott. Här

har du tolf små böcker,
dem kan du gifwa åt hwem
du will, och derwid äfwen
fäga ett och annat wän-
ligt ord. Försök det, och
kom sedan och berätta mig
huru det har gått."

Då tackade tiggaren
mycket, tog böckerna och
gick. Och när någon gif-
wit honom en allmosa,
sade han: "Gud wälsigne
eder! Och här skickar han
eder en liten wedergäll-

ning; tag denna lilla bok, deruti finnes det, som är bättre än penningar.”

Detta förundrade människorna mycket, och de togo den lilla boken, och mången gaf tiggaren en liten skärf för densamma. Men huru mycken wälsignelse de hemtat ur den lilla boken, det wet icke jag, det wet allena Gud, han skall och i sinom tid uppenbara det för oss.

När de tolf små böcker=na äro bortgifna, återkom=mer vår tiggare till pa=storn, lemnar honom de penningar, han emottagit, och säger: "Nu har jag mod till detta werk, och Gud skall hjelpa mig igenom." Och pastorn lät honom berätta allt, och sade: "Nå wäl, gå nu icke mer och tigg, utan du skall wara vår Herres Christi budbärare, som hjel-

per till att sprida hans ord i werlden." Derpå gaf han honom en ny rensel, fullpackad med Biblar och andra goda böcker; denna rensel hängde tiggaren på sin rygg, och wandrade så genom stad och land, för att åt de hungrande räcka liffens bröd.

Så wandrar han nu, denne halte tiggare, som icke mera är en tiggare,

fram och åter i landet och
flappar på dörrar och flap=
par på hjertan, och säger:
"Wiljen I icke släppa in
Herren Christus?" och ro=
par: Gören bättring, ty
himmelriket är kommet hardt
när! Och mer än en dörr,
och mer än ett hjerta har
öppnat sig, och Herren
Christus har hållit sitt in=
tåg deruti.

Men när tiggaren är
hemma, sitter han hos sin

wän, skomakaren, wid spifeln, der han första gångeu fatt den söndagen, då skomakaren bjöd honom in till sig; och de läsa med hwarandra i den Bibeln, i hwilken han aldräförst lärde sig att stafwa. Och när de två äro tillsammans, då är en tredje midt ibland dem.

Så slutar min historia. Och jag frågar dig, du som läser ditta: Kan du

icke af tiggaren något lära? Betänk detta!

Den kosteliga perlan.

I elfte, tolfte och trettonde århundradena war det isynnerhet **Waldenserne**, hwilka, oaktadt de största faror, i dalarne af Piemont wågade åta-

ga sig förkunnandet af
Guds ord och det glada
budskapet om frälsning för
syndare. I en grof ylle-
drägt, utan jordiff förmö-
genhet, delande allt med
hwarandra, drogo de, i
likhet med apostlarne, wan-
ligen två och två, genom
Alpdalarne i landskapen af
Öfra Italien, för att stär-
ka sina bröder, och äfwen
för att för andra förkun-
na Christi Evangelium.

De blefwo ofta här för
stälde inför den Romerska
kyrkans domstolar och con-
cilier och ådrogo sig der
genom sin modiga bekän-
nelse icke sällan kyrkoher-
rarnes hat såwål som de-
ras beundran och förwå-
ning. De woro icke säl-
lan köpmän, hwilka ge-
nom de waror, som de
utbjödo, wiste att bana
sig wäg äfwen till de för-
nåmas hus. Så kom en

af dem till ett förnämt fruntimmers palats, wisar henne sina gyllene kedjor och sina kosteliga stenar. "Sen J, säger han, dessa stenar fördunkla till och med glansen af edra ögon." Damen, ung och fåfång som hon är, tager ett smycke, sätter det i sitt mörka hår; hon tycker om det. "Swad begär du därför?" säger hon, och låter genast genom en tjenare

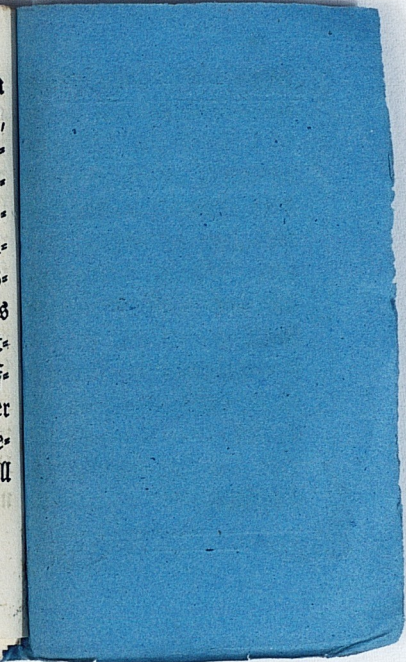
inhändigiga honom den begärda summan. Med de orden: "Haf mig i minne, käre gubbe, när din pilgrimsfärd förer dig förbi mitt slott", will hon affseda honom; men den gamle mannen fäster sin blick i det milda ögat och säger med allwarlig stämma: "Nådiga fru, jag har ännu en skatt, kosteligare än alla jordens egodelar, mera wärd än guld och

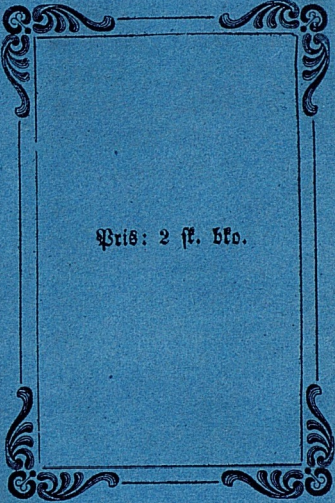
perlor; mot den blefnar äfwen diamanternas glans, af hwilka konungarne förlusta sig; hwilka lyckliga dagar skulle lysa för eder, om I hadn denna kosteliga perla!" "Wisa mig den", säger damen, "jag ber dig, kan jag icke få köpa den också?" Då framdrager han ur sin grofwa mantel en gammal bok. "Denna", säger han, "är mera wärd än en fro-

na; wi kalla det **Guds**
ord. — Denna skatt säljer
jag icke, jag bortskänker
den endast; den tillhör eder.
Gud ware med eder. Far=
wål." Han går. Den
förfämlade frun läser den
gamle Waldensarens bok,
och läser den åter. Hon
kan icke upphöra dermed.
— Sanningen kastar si=
na ljusa strålar ned i
hennes själ, och hon för=
nimmer omsider sin Träl=

sares röst. — En annan tid warsekles man henne, ut ifrån sitt slotts lysande salar, ut ifrån werldens toma förnöjelser komma glad och willig, prisande **Christi** frälsningsnåd och drifwen af hans kärlek, ner ibland de fattiga innebyggarna i de aflägsset spridda dalarne, der Waldenserne bo med deras tro och kärlek till **Christus**.

Preis: 2 fl. 50.

www.books2ebooks.eu